

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΗΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΗΡΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ἅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμῆς 100. Ἐξαμηνίᾳ δραχ. 55. Τριμηνίᾳ δραχ. 30.

ἘΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγυπτίου γρόσια διατριμ. 50. Αμερικῆς δολάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει τῶν ἑλλων Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξέμνητοι καὶ Τριμηνιοὶ ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰκουμενικῆς μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἄδδς Ἐβριπίδου ἐριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 46ος

Ἀθήναι, 11 Δεκεμβρίου 1937

Ἔτος 60ον.—Ἀριθ. 2

ΤΟΜ ΣΩΤΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARK TWAIN

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

Ἡ νέα αὐτῆ ἐπιχείρηση γιὰ τὸν Τόμ ἦταν μιὰ νέα μοναδική καὶ ἀνεκτίμητη ἀνακάλυψη στὴν τέχνη τοῦ σφυρίγματος ποὺ τὸν εἶχε μῆσαι σ' αὐτὴν ἓνα νεαρὸ ἀραπόπουλο. Ὁ Τόμ ἔπρεπε νὰ ἐξασηθῆ γιὰ νὰ συνεθίσθῃ. Καὶ μὴ νομίζετε πὼς ἦταν καὶ τόσο εὐκόλο—ὄλη ἡ τέχνη ἦταν νὰ καταφέρει νὰ βγάλῃ μιὰ δυνατὴ σφυρίγματιὰ ὄλο τρίλλιας, παίζοντας τὴ γλώσσα σου ἐπάνω στὸ μεγάλο σου δάχτυλο μὲ μισάνοιχτο τὸ στόμα. Ὁ ἀναγνώστης θὰ ξέρῃ βέβαια πὼς γίνεται ἂν εἶναι ἀγόρι. Ὁ Τόμ εἶχε βάλει ὅλη του τὴν ἐπιμέλεια καὶ τὴν προσοχὴ νὰ μάθῃ αὐτὸ τὸ καινούργιο σφύριγμα καὶ σὲ λίγο ἦταν τέλειος σ' αὐτὴ τὴν τέχνη. Μὲ βαθειὰ ἰκανοποίηση καὶ ὑπερηφάνεια στὴν καρδιά περπατοῦσε σφυρίζοντας μὲ ὄλη του τὴ δύναμη ἀνάμεσα στὰς δρόμους τοῦ χωριοῦ. Ἔνοιθε τὸ ἴδιο ὅπως ἓνας ἀστρονόμος ποὺ ἀνακάλυψε ἓναν καινούργιο πλανήτη, μ' ἀμφιβάλλω ὡς τόσο ἂν ἡ περηφάνεια καὶ ἡ χαρὰ τοῦ εὐτυχημένου ἀστρονόμου μπόρῃσε νὰ εἶναι τόσο μεγάλη, τόσο βαθειὰ καὶ τόσο ἀγνή ὡς τοῦ Τόμ.

Τὸ κολοκαίρι τ' ἀπογεύματα εἶναι μεγάλα καὶ δὲν εἶχε ἀκόμη ἀρχίσει νὰ σκοτεινιάζῃ. Ὁ Τόμ σταμάτησε ξαφνικὰ τὸ σφύριγμα γιὰτι μπροστὰ

του στεκόταν ἓνα ξένο ἀγόρι, ὄχι πολὺ μεγαλύτερο ἀπ' αὐτὸν τὸν ἴδιο. Γιὰ τὸ χωριὸ ὅπου ζοῦσε ὁ Τόμ, ἓνας ξένος, εἴτε ἀντρας ἦταν, εἴτε γυναίκα, εἴτε νέος εἴτε γέρος, ἦταν πάντα σπουδαῖο γεγονός. Φαντασθῆ-

Οἱ δύο ἔχθροὶ ἔρχονται ἐξαφνὰ πλάτη μὲ πλάτη. (Σελ. 14, στ. α')

τε πὰ τί ἐντύπωση κάνει δταν ὁ ξένος αὐτὸς εἶναι ἓνα ἀγόρι καὶ μάλιστα ἓνα ἀγόρι ντυμένο μὲ καθαρὰ ροῦχα μιὰ μέρα καθημερινή! Αὐτὸ φαινόταν, μὰ τὴν ἀλήθεια, ἀπίστευτο. Τὸ ἀγόρι φοροῦσε ἓνα ὄρατο καὶ ἀκριβὲς κασκέτο, τὸ σκοθρο θαλασσὶ σακκάκι του ἦταν κατακαινούργιο καὶ ἐπεφτε χυτὸ ἐπάνω του, τὸ ἴδιο καὶ τὸ πεντελόγι του. Καὶ φοροῦσε καὶ πα-

πούτσι — παπούτσι! Κι' ὡστόσο δὲν ἦταν Κυριακή!

Τὸ ἀγόρι αὐτὸ, ἔτσι ὅπως ἦταν ἀπὸ τὴν κορυφή ὡς τὰ νύχια, εἶχε ἐπάνω του κάτι τὸ τόσο πρωτευουσιάνικο καὶ πολιτισμένο ποὺ ὁ Τόμ ἀναστατώθηκε ὡς τὰ κατάβηθα. Ὅσο πιδ πολὺ στεκόταν καὶ ἐχάζεσε αὐτὸ τὸ φαινόμενο, ὅσο πιδ πολὺ στράβωνε τὴ μύτη του, στὸ ἀντίκρουσμα τοῦ «λιμοκοντόρου», τόσο πιδ βρώμικος καὶ πιδ κουρελῆς φαινόταν ὁ ἴδιος στὸν ἑαυτὸ του. Κανένας ἀπὸ τοὺς δύο τοὺς δὲν μιλοῦσε, ὅταν ὁ ἓνας ἔκανε ἓνα βήμα, ἔκανε καὶ ὁ ἄλλος ἄλλο ἓνα πρὸς τὴν ἴδια κατεύθυνση καὶ ἔτσι ἀρκετὴν ὥρα στέκονταν ἀντικρὸ χωρὶς νὰ ξεκολλήσουν τὰ μάτια τους ὁ ἓνας ἀπὸ τὸν ἄλλον. Τέλος ὁ Τόμ εἶπε:

— Γιὰ κοίτα καλά, γιὰτι θὰ σοῦ φέρω μιὰ τρικλοποδιὰ καὶ θὰ σὲ ρίξω κάτω.

— Ἐσὺ; Γιὰ νὰ ἰδῶ; Δοκίμασε τὸ λοιπόν.

— Τι; Νομίζεις πὼς δὲν μπορῶ;

— Ἀμ' δὲν μπορεῖς βέβαια.

— Ἀμ' δέ, ποὺ δὲν μπορῶ!

— Ἀμ' δέ, ποὺ μπορεῖς.

— Ἐγὼ σοῦ λέω πὼς μπορῶ!

— Ὅχι, δὲν μπορεῖς. — Ναι, σοῦ λέω.

— Ὅχι, σοῦ λέω.

Ἀπειλητικὴ αἰγὴ. Ὑστερὰ ἀρχίζει πάλι ὁ Τόμ.

— Πὼς σὲ λένε;

— Νὰ μὴ σὲ νοιάζει.

— Ὅχι σοῦ δεῖξω ἐγὼ ἂν μὲ νοιάζει ἢ δὲ μὲ νοιάζει.

— "Ε, και δὲν τὸ δείχνεις.
 — "Αν πῆς κι' ἄλλα θὰ σὸ δείξω.
 — Κι' ἄλλα — κι' ἄλλα — κι' ἄλλα!
 Νά, θὰ τὸ δείξω τώρα;
 — Καλὲ τι μοῦ λές. "Εσὺ νομίζεις πιά πῶς εἶσαι κάτι τι. Πφ! "Αν ἤθελα ἐγὼ, μὲ τὸ ἓνα χέρι μου θὰ σ' ἀρπάξω καὶ θὰ σ' ἐφέρνω μιά γυροβολιά.
 — Καὶ γιατί δὲν τὸ κάνεις; "Απὸ λόγια, ὁ καθένας!
 — "Αν μοῦ παραμπῆς στὴ μὴτη θὰ τὸ κάνω.
 — "Εμπρός, σὲ περιμένω.
 — Μαῖμοσ! "Ιδέα πούχεις γιὰ τὸν ἑαυτὸ σου! Γιὰ] κοίτα καπέλλο πού φορεῖ!
 — "Αν θέλεις νὰ σὲ κάνω μαῦρον δοκίμασε νὰ μοῦ τὸ βγάλεις ἂν δὲν σοῦ ἀρέσει.
 — Πάψε φαντασμένε!
 — "Εσὺ εἶσαι φαντασμένος.
 — Ψεύτη! Δειλέ!
 — Πάρε πόδι σου λέω!
 — Κι' ἐγὼ σοῦ λέω πῶς ἂν δὲν πάψης νὰ μιλάς, θὰ σοῦ πετάξω μιὰ πέτρα.
 — Γιὰ νὰ τὸ ἰδῶ.
 — Θὰ τὸ ἰδῆς.
 — "Ε καὶ γιατί δὲν τὸ κάνεις; "Ολο τὸ λές. Μὰ δὲν κάνεις τίποτε. Μπᾶς καὶ φοβάσαι;
 — "Απὸ ποῖν νὰ φοβηθῶ; "Απὸ σένα;
 — Ναί. Μὰ φοβάσαι.
 — "Οχι, δὲ φοβάμαι!
 — Ναί! φοβάσαι.
 Νέα παύση. Οἱ δύο ἐχθροὶ ἔχουν καρφωμένα τὰ μάτια τους προκλητικά ὁ ἓνας στὸν ἄλλον καὶ γυρίζουν γύρω - γύρω. "Εξαφνα ἔρχονται πλάτη με πλάτη.
 — Φεύγα ἀπὸ δω! ἀρχίζει ὁ Τόμ.
 — "Εσὺ νὰ φύγεις.
 — Δὲν τῶχω σκοπὸ.
 — Οὐτ' ἐγὼ.
 "Ετσι στέκονταν στηριγμένοι καὶ οἱ δύο γερὰ σὰ πόδια τους καὶ ἐνῶ ὁ ἓνας ἐσπρωχνε τὸν ἄλλον καὶ τὸν σκουντοῦσε μὲ δλη του τὴ δύναμη, ἀλληλοκοιτάζονταν μὲ μάτια γεμάτα μίσος καὶ περιφρόνηση.
 Κανένας ὅμως ἀπὸ τοὺς δύο δὲν δοκίμαζε νὰ δείξῃ τὴν ὑπεροχὴ του.
 Ἀφοῦ πάλεψαν ἔτσι μὲ σιωπηλὴ μανία, ὡποῦ ἔγιναν κι' οἱ δύο τους κατακόκκινοι καὶ ξαναμμένοι, ἀποτραβήχτηκαν κι' οἱ δύο τους σύγχρονα καὶ μὲ μεγάλη προφύλαξη καὶ ὁ Τόμ εἶπε:
 — Εἶσαι φοβητσιάρης καὶ δειλός. "Εγὼ ὅμως θὰ τὸ πῶ στὸν μεγάλο μου ἀδελφὸ, πού εἶναι τόσο χεροδύναμος πού μὲ τὸ μικρὸ του δαχτυλάκι ἂν σὲ πιέσῃ θὰ σὲ κάνῃ λυθῶμα.

Θὰ τοῦ τὰ πῶ ἐγὼ νὰ σοῦ τὸ κάνῃ.
 — Ποῦ πού τὸν φοβάμαι τὴν μεγάλο σου ἀδελφὸ, ἐγὼ ἔχω ἓναν ἀδελφὸ πού εἶναι πολὺ δυνατώτερος ἀπὸ τὸν δικό σου. Θὰ τὴν ἀρπάξῃ καὶ ὡπ! τὸν δῶσῃ ἓνα πέταμα πού θὰ τὸν τινάζῃ ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τῆς μάντρας.
 (Δυστυχῶς καὶ οἱ δύο ἀδελφοὶ μόνον στὴ φαντασία τῶν παιδιῶν ὑπῆρχαν.)
 — Ψέμματα τὸ λές.
 — Αὐτὸ νὰ τὸ λές ἐσὺ γιὰ σένα.
 "Ο Τόμ χάραξε μὲ τὸ μεγάλο δάχτυλο τοῦ ποδίου του μιὰ γραμμὴ ἐπάνω στὴ σκόνῃ τοῦ δρόμου καὶ φώναξε.
 — "Αν δοκιμάσης νὰ περάσης ἀπ' αὐτὴ τὴ γραμμὴ θὰ σοῦ δῶσω μιὰ, πού νὰ πετάξουν τὰ μάτια σου σπίνθες.
 Χωρὶς νὰ τὸ καλοσκεφθῇ ὁ ἄλλος ἐπάτησε ἐπάνω στὴ γραμμὴ καὶ φώναξε προκλητικά.
 — "Ορίστε, κάνε το αὐτὸ πού εἶπες.
 — "Τὸ καλὸ πού σοῦ θέλω μὴ μ' ἀγριεύεις!
 — Αὐτὸ θέλω κι' ἐγὼ, ν' ἀγριεύεις σ' ἄλθθεια, βαρέθηκα πιά ν' ἀκούω ὅλο τίς φοβέρες σου.
 — Δός μου δύο δεκάρες νὰ τὸ κάνω!
 Στὴ στιγμή ὁ μικρὸς ἔβγαλε ἓνα εἰκοσαράκι ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ τὸ ἔβαλε προκλητικά κάτω ἀπὸ τὴ μύτη τοῦ Τόμ. "Ο Τόμ τὸ τινάζει μὲ τὸ δάχτυλο καὶ τὸ πετάει στὸ δρόμο.
 (Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΦΕΥΩΝ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

"ΔΟΣ ΜΟΥ ΣΑΛΛΑ! : :

Σὲ παλιὰ χρόνια, ζοῦσε στὴ Ζάκυνθο ἓνας ἐξυπνότατος ἄνθρωπος, πού τοῦ ἄρεσε νὰ κάνῃ διάφορες φάρσες. "Ενα βράδυ — (Καρναβάλις) — ντύθηκε «ντετόρος» (μασκαράς) καὶ πήγε στὸ χορὸ τῆς πιά ἀριστοκρατικῆς Λέσχης. "Η φάρσα του ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἦταν ἡ ἑξῆς: "Επλησίαζε ἀρχόντισσες κι' ἀφεντάδες, πού ἤξερε πῶς δὲν ξέρουν, γαλλικά, καὶ τοὺς ἔλεγε, σὲ φυσικὸ τόνο ἐμιλίας, διάφορα χωρία ἀπὸ τὸν «Τηλέμαχος» τοῦ Φενελόν. "Εκεῖνοι ἐνοεῖται, δὲν καταλάβαιναν γρῶ. "Εκείνην ὅμως πῶς καταλαβαίνουν κι' ἀπαντοῦσαν σοβαρώτατα μὲ ὄσες γαλλικὲς φρασούλες τύχαινε νὰ ξέρουν. Π. χ.:
 — Καλυψὼ νὲ πουβαί σὲ κοινολὲ ντὲ ντεπὰρ νι' Ὑλύος...
 — Ὄδῃ, ντετιτόρο μου!
 — "Ελλ' σὲ τρουβαί μαλερὲ νι' ἔτρ ἰμοοριτέλλ...

— Σερτανεμάν, ντετιτόρο μου!
 — Σὺρ λὲ γκαζόν φλερί!
 — Βουζ' ἀβὲ ραιζόν, ντετιτόρο μου!
 Καὶ φαντασθῆτε πιά τὰ γέλια τῆς παρέας.
 Ἀφοῦ τελείωσε ἡ πρώτη καντριλία, ὁ ντετιτόρος, μὲ τὴν παρέα του πάντα, πλησίασε τὸ χοροδιδάσκαλο. Καὶ μὲ ἀδυστηρὸ ὕφος, σὰ νὰ τὸν ἐμάλλωνε, ἀρχισε νὰ τοῦ λέῃ:
 — Καλυψὼ νὲ πουβαί σὲ κοινολὲ ντὲ ντεπὰρ νι' Ὑλύος!... "Ελλ' σὲ τρουβαί... σὺρ λὲ γκαζόν φλερί, μοσοιέ!
 "Ο καίμενος ὁ χοροδιδάσκαλος ἐνόμισε πῶς τὸν ἐμάλλωνε — τι ἄλλο; — γιατί δὲν εἶχε διευθύνει καλὰ τὴν καντριλία. Καὶ γυρίζοντας στοὺς ἄλλους, δικαιολογήθηκε:
 — Πέστε στὸ ντετιτόρο πῶς καταλαβαίνω πολὺ καλὰ τι μοῦ λές. Μὰ... "Τι φταίει ἐγὼ; Δός μου σάλλα!
 Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Τὸν περασμένο Νοέμβρη συμπληρώθηκαν 25 χρόνια ἀπὸ τὸν ἠρωτικό κι' ἐνδοξο θάνατο τοῦ Λορέντζου Μαβίλη. "Ο ποιητῆς τῆς «Ἀθήνης» καὶ τῶσων ἄλλων ἀριστουργημάτων, πολλὰς φορές πολέμησε γιὰ τὴν πατρίδα, καὶ σὲ Βαλκανικὸ Πόλεμο, λοχαγὸς τῶν Γαριβαλδινῶν, σκοτώθηκε σὲ Δρίσκο, ἀπέξω ἀπ' τὰ Γιάννενα, σὲ ἡλικία 52 χρονῶν. "Η "Εταιρεία τῶν Ἑλλήνων Λογοτεχνῶν διοργάνωσε ἓνα σεμινὰ φιλολογικὸ καὶ καλλιτεχνικὸ μνημόσυνο, πού ἔγινε σὲ Βασιλικὸ Θέατρο τὴν περασμένη Δευτέρα μὲ ἀσφυκτικὴ κοσμοσυρροή κι' ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως, τῶν Ὑπουργῶν καὶ πολλῶν ἐπισήμων. Γιὰ τὸ ἔργο, τὴ ζωὴ καὶ τὸ θάνατο τοῦ Λορέντζου Μαβίλη μίλησαν οἱ κκ. Ξενοπούλος, πρόεδρος τῆς "Εταιρείας, Σκίπης, Ἀγγῆς Θέρος, Σπαταλάς, καὶ ὁ συμπολιτιστῆς τοῦ ποιητῆ Φωκίων Ρώκ. Ἀπαγγέθηκαν καὶ σονέττα του, τραγουδήθηκε σὲ τέλος κι' ἡ «Ἀθήνη» πού τὴν ἔχει τονίσει ὁ Καλομοῖρης.
 Μὲ τὴν ἀδικαιρία αὐτὴ δημοσιεύεται παρακάτω ἓνα ἔρατο σονέττο τοῦ κ. Μαρῖνου Σιγούρου, πού τὸ ἔγραψε στὴ Χίο, ὅπου πολέμησε τότε κι' αὐτός, ὅταν ἔμαθε τὸ θάνατο τοῦ ποιητῆ σὲ Δρίσκο. — Σ. τ. Δ.

ΣΤΟ ΛΟΡΕΝΤΣΟ ΜΑΒΙΛΗ

"Ω "Ηρωα Ποιητῆ, ποῖα διπλὴ χάρι τὸ μέτωπό σου διαφροστεφανώνει!
 "Ο "Ἀγγελος τοῦ Πολέμου σ' ἔχει πάρει κι' ἡ Νίκη τὰ φτερά της γιὰ σὲ ἀπλώνει...
 Ἐθνεγενικὸ κ' ἀφοβο καλλιμάρι, ἡ Μοῦσα τώρα πλιά δὲν σὲ σιμῶνει καὶ ματοσιτάχτος φιλεῖς τὸν "Ασὴ πού μὲ ἀθάνατη δόξα σὲ πληρώνει.
 "Εμὲ δὲν ἤρθε νὰ μὲ βοῇ ἓνα βόλι κερῶτα δῶρο στὸν ἄξιον τοῦ πολέμου, μὰ "Εσὺ ἀπ' τῆς Τέχνης τὸ θεῖο περιβάλλεις
 ἴσως τραβῆς νὰ ἰδῆς, φίλε ἀκριβέ μου, αἰώνιο μὲς στὴ νεκρικὴ γαλήνη, τῶνειρο τῆς ζωῆς, πού χορηγοῦσθῆναι.
 (Χίος, Δεκεμβρίου 1912)

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

Ἀγαπητοί μου,
 Ο ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΣ Παῦλος Νιρβάνας, πού τὸν χάσαμε τὴν περασμένη ἐβδομάδα, ἦταν ἀπάνω ἀπὸ ἑβδομήντα χρονῶν. Κι' ὅμως μποροῦμε νὰ ποῦμε πῶς πέθανε νέος. Γιατί διατηροῦσε δλη τὴ δύναμη, τὴ διαύγεια, τὴ δρασιά τοῦ πνεύματός του — ἐνὸς καθαυτοῦ «ἐκτικῶ πνεύματος» — διατηροῦσε ἀκόμα δλη του τὴ δραστηριότητα κι' ἐργαζόταν στὴν προχωρημένη αὐτὴ ἡλικία ὅπως καὶ σὴν ἦταν τριάντα χρονῶν. Καθεμερῶ, ταχτικά, ἔγραφε ἓνα σοφὸ καὶ χαριτωμένο χρονογράφημα στὴν ἐφημερίδα «Ἐστία» κάθε δεκαπέντε ἑδινὰ ἓνα φιλολογικώτερο, σὲ περιοδικὸ «Νέα Ἐστία» ἐκτίκτως ἄλλα συχνότατα συνεργαζόταν καὶ σ' ἄλλες ἐφημερίδες, καὶ σ' ἄλλα περιοδικά στὴν Ἀκαδημία ἦταν πάντα μέλος σ' ὅλες τίς ἐπιτροπικὲς γιὰ τὰ λογοτεχνικά καὶ καλλιτεχνικά τῆς βραδεία — σπουδαία ἐργασία κι' αὐτὴ — καὶ σὲ Βασιλικὸ Θέατρο, μέλος τῆς Καλλιτεχνικῆς Ἐπιτροπῆς του, δαπανοῦσε πολλὰς ὥρες γιὰ νὰ διαβάξῃ ἔργα, νὰ γράφῃ ἐκθέσεις καὶ νὰ παρευρίσκειται στὶς συνεδριάσεις. Δὲν ἦταν λοιπὸν ἓνας ἀπάμαχος ὅπως ἄλλοι, καὶ νεώτεροί του ἦταν ἓνας στρατιώτης, ἓνας ἐργάτης τοῦ πνεύματος σ' ὅλη του τὴν ἀκμὴ. Καὶ γι' αὐτὸ ἡ ἀπόλειά του εἶναι μεγάλη. Στὸν κόσμο τῶν γραμμάτων, ὁ Παῦλος Νιρβάνας ἀφήνει ἓνα κενὸ πραγματικῶς δυσαναπλήρωτο. Οἱ ἀναγνώστες προπάντων τῆς «Ἐστίας», στοχάζουμαι πῶς γιὰ πολὺν καιρὸ θὰ νοσταλγοῦν τὴ μεγάλῃ τους ἀπόλαυση, τὸ καθημερινὸ του χρονογράφημα.
 "Ο Παῦλος Νιρβάνας — Πέτρος Ἀποστολίδης μὲ τὸ πραγματικὸ του ὄνομα — γεννήθηκε στὴ Μαριανούπολη τῆς Ρωσίας, ἀλλ' ἀπὸ μικρὸς ἐγκαταστάθηκε μὲ τὴν οἰκογένειά του στὴν Πειραιᾶ, ἐσπούδασε σὲ Πανεπιστήμιο τῶν Ἀθηνῶν ἱατρικὴ κι' ἔγινε γιατρός τοῦ Βασιλικοῦ Ναυτικοῦ, ὅπου ἔφθασε στὸν ἀνώτερο βαθμὸ κι' ἀποστρατεύθηκε. Νεώτατος ἀκόμα, πρὶν νὰ πάρῃ τὸ δίπλωμά του, ἀρχισε νὰ γράφῃ ποιήματα καὶ πεζά. Τὸ λογοτεχνικὸ του τάλαντο ἦταν σπουδαῖο κι' ἀναγνωρίσθηκε ἔξαρχῆς. Θαυμάσθηκε προπάντων ἡ πλούσια γλώσσα του καὶ τὸ γλαφυρὸ πού ἔβγαζε. Γιατί πρῶτα - πρῶτα ὁ Παῦλος Νιρβάνας ἦτο ἓνας μεγάλος στυλίστας (ἔτσι λέγονται οἱ πεζογράφοι πού ἔχουν στυλ, ὕφος δικό τους; προσωπι-

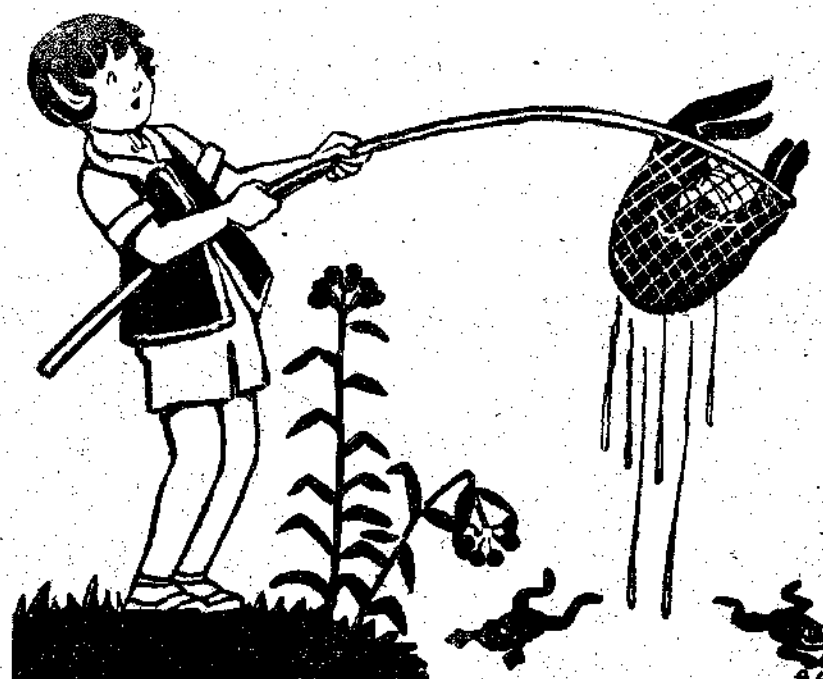
κό). Κι' ἐξακολούθησε νὰ γράφῃ, νὰ παράγῃ νὰ δημιουργῇ νὰ πλουτίσῃ τὴ Λογοτεχνία μας καὶ τὸ Θέατρο μ' ἔξοχα ἔργα σὴν τὴ λυρική συλλογὴ «Παγὰ Δαλέουσα», σὴν τὸ δράμα «"Ο Ἀρχιτέκτων Μάρθας», σὴν τὸ μυθιστόρημα «Τὸ Ἀγριοπούλοδο» καὶ σὴν τίς συλλογὲς διηγημάτων καὶ πεζογραφημάτων «Ἀπὸ τὴ Φύση καὶ ἀπὸ τὴ ζωὴ», «Τὸ συναξάρι τοῦ Παπα - Παρθένου» κτλ. κτλ. Ἐγραψε καὶ κριτικὲς μελέτες καὶ φιλοσοφικά δοκίμια, καὶ γενικά ἐκαλλιέργησε δλα τὰ εἶδη τοῦ λόγου, πρῶτα στὴν καθαρεύουσα, καὶ κατόπιν στὴ δημοτική, τὸ ἴδιο γλαφυρὸς καὶ στὶς δύο γλώσσες. Ἀλλὰ τὸ φῶς του ἦταν τὸ χρονογράφημα. Σ' αὐτὸ τὸ λογο-

τεχνικὸ εἶδος ὁ Παῦλος Νιρβάνας ἀναδείχθηκε ἀφθαστος κι' ἀσύγκριτος. Ἀλλ' ἂν σὰ λογιτέχνης πήρε γιὰ πάντα μιὰ ἀπὸ τίς πρῶτες θέσεις στὴ Νεοελληνικὴ Λογοτεχνία, ἀκόμα ἀνώτερος, ἀκόμα πιδ θαυμαστός, στάθηκε σὴν ἄνθρωπος. "Η εὐγένεια τῆς ψυχῆς του κι' ἡ πραότης τοῦ χαρακτήρα του δὲν εἶχαν ταίρι. Ἀκακος, ἀμνησίκκος, πρόθυμος, ὀποχρεωτικός, αἰσθηματικός, ἴσως, μετριοπαθής, εἶχε μόνο φίλους καὶ κανέναν ἐχθρό. "Ολοι τὸν ἐκτιμοῦσαν, τὸν ἀγαποῦσαν. Γι' αὐτὸ ὁ θάνατός του ἔθλιψε τόσο δσοὺς τὸν εἶχαν γνωρίσει. Καθένας τὸν ἔκλαψε σὴν τὸν καλύτερόν του φίλο.
 Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΤΟΤΟΣ ΚΑΙ Ο ΛΑΓΟΣ ΤΟΥ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Β'
 «Θὰ πνιγῇ!» συλλογιέται μὲ λύπη ὁ Τοτός πού ἀγαπᾷ τὰ ζῶα. Ἀλλὰ δὲν τὰ χάνει. Στὴ στιγμή τοῦ ἔρχεται μιὰ καλὴ ἰδέα. Βουτᾷ τὴν ἀπόκη του σὲ νερό, σὲ μέρος πού εἶχε πέσει ὁ λαγός, τὴν κουνᾷ μὲ ἐπιτηδειότητα καὶ διαμῆς τὴν τραβᾷ πρὸς τὰ πάνω. Τι χαρὰ! ὁ λαγός εἶναι ἐκεῖ μέσα σὲ δίκτινο σακκούλι.
 Ἀλλὰ σὲ κακὴ κατάσταση ὁ κακόμοιρος. Τὰ μάτια του εἶναι κλειστά. Ἀπὸ τὴ μύτη του, ἀπὸ τὸ στόμα του τρέχουν νερά. Ὅλη του ἡ γούνα εἶναι μουσικίδι. Κι' ἀπὸ τὰ δύο του μακριὰ αὐτιά, πού στάζουν πεσμένα, τὸ ἓνα εἶναι ματωμένο, πληγωμένο. Τοῦ λείπει ἓνα καλὸ κομμάτι, πού θὰ ἔχει μείνει βέβαια στὰ δόντια κανενὸς σκύλου.

Πῶς λυπάται ὁ Τοτός τὸ λαγὸ πού φαίνεται σὴν ἐτοιμοθάνατος! Μὲ μεγάλη προσοχὴ τὸν βγάζει ἀπὸ τὸ δίκτυ καὶ σιγά - σιγά τὸν ξαπλώνει πάνω στὰ γόνατα τοῦ παπποῦ. Ἐπειτα παίρνει ἀπὸ τὰ χόρτα τῆς λίμνης καὶ τοῦ τρίβει τὴ ράχη καὶ τὰ πλευρά.
 Ἐπιτέλους ὁ λαγός συνέρχεται, ἀνοίγει τὰ μάτια του καὶ κουνᾷ ταῦτιά του. Μὰ δὲν γυρεύει νὰ φύγῃ εἶναι ἀκόμα ξανατλημένος.

Ο Τοτός τον τυλίγει με το σακκάκι του, και μιά και δυό, τον πάει στο σπίτι του, τον δείχνει της γιαγιάς του.

— Γιαγιάκα! της λέει. Ίδες τι ψάρεψα σήμερα στη λίμνη με το δίχτυ μου: ένα λαγό ζωντανό! Ναι, ναι, δεν άστειλίσουμαι. Ίδες έχει τα μάτια του ανοιχτά κι' άνασαινει. Ω, αν δεν ήμουν εγώ, ο κακόμοιρος θα πνιγόταν. Να πώς έγινε αυτό, γιαγιάκα... (Ακολουθεί)

ΚΥΡΑ - ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΜΟΥΣΕΙΟ (ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟ)

— Συνέχεια από το προηγούμενο — Δαλάκης. — Ε, βέβαια, αφού είμαι ταμίας.

Πίπης, αρχίζει να γελά και γελούν όλοι.

Όλοι, γελούν. — Χά, χά, χά!...

Πίπης, κοροϊδευτικά. — Είναι ταμίας, παιδιά ο κύριος. (Δείχνει το Δαλάκη). Μπά; Και γώ είμαι ταμίας. (Τεντώνει την κοιλιά του, βάζει τα χέρια στις τσέπες και σουλατσάει στη σκηνή. Πλησιάζει την Αννούλα). Αννούλα, δόσε μου δυό δραχμές, γιατί είμαι ταμίας.

Αννούλα, κοροϊδευτικά. — Και γώ είμαι ταμίας, Μπά; (Πλησιάζει το Χρήστο). Χρήστο, δός μου δυό δραχμές, γιατί είμαι ταμίας.

Χρήστος. — Και γώ ταμίας είμαι. (Στέκεται μπρός σε όλα τα παιδιά). Δόστε μου όλοι τα λεπτά σας. Είμαι ταμίας.

Δαλάκης, με απαγοήτευση. — Για δες τί παιδιά είναι; Και γώ πήγα να δουλέψω μαζί τους.

Πίπης, με θράσος. — Νά, ο καυμένος! Ζημιώθηκες. Μας πήρες τόσα λεπτά!

Δαλάκης, με θυμό. — Τι λεπτά

και ξελεπτά πήρα, ε; Τι τα έκανα τα λεπτά; Αγόρασα τόσες κόδες, χαρτιά, γκόμες, καρφιά, καρφίτσες, καρτόνια... Παράδες έχουν όλ' αυτά. Έσείς παίζετε κι' έχω δουλεύω.

Σπυράκης, προχωρεί στη μέση. Θανάσης, κάνει να μιλήσει.

Σπυράκης. — Θανάση, σόπα! Παιδιά, ακούτε να σας πώ. Το σωστό είναι πώς ο Δαλάκης δουλεύει. Τώρα, βέβαια, δουλεύει σιγά, σιγά, δεν κάνει γρήγορα, αλλά...

Δαλάκης, με θυμό. — Για σόπα και σό πα που θα μου πής πώς δεν κάνω γρήγορα! Γίνεται γρήγορα ή δουλειά αυτή; Όλο παρτηρήσεις μου είσαι και σύ. Για πάψε τις φλυαρίες και πάσε το ψαλίδι. Έρθες χτες να μου κάνης τόν προκομένο και μου χάλασες μιάν δλοκλήρη κόλα.

Σπυράκης. — Μωρέ τρόπος! Εγώ ήθελα να σε υπερασπίσω για να μη χαλάση το Μουσείο και σύ...

Δαλάκης, νευρικά. — Οί και γώ; Κορόιδο δεν είμαι γώ να δουλεύω και σεις να τ'α χαλάτε. Να μου πληρώσουν πρόστιμο αυτοί που μου κάνανε τις ζημιές, άλλωθς δεν δουλεύω.

Πίπης, κοροϊδευτικά. — Αλήθεια; Όλο να δίνουμε, να δίνουμε λεπτά, ε; Μωρέ τρόπος! Εσύ μ'ας έταξες λαγούς με πετραχήλια. Θα κάνουμε

Μουσείο, θα μαζέβουμε λεπτά. Πούντα; Που είναι τα λεπτά που μαζέψαμε; Ε; Δόσε και δόσε. Πρόστιμα και δόσε. Πλήρωσε και δόσε. Όλο αυτά ακούμε.

Αννούλα. — Καλά λέει ο Πίπης. Όλοι. — Καλά λέει ο Πίπης.

Θανάσης. — Εγώ δεν δίνω άλλα λεπτά.

Αννούλα. — Ούτε γώ. Χρήστος. — Ούτε γώ.

Σπυράκης. — Αφού δε δίνετε σεις, δε δίνω ούτε κι' εγώ.

Πίπης, ζωντά. — Εγώ έδωσα μόνο και μόνο γιατί νόμιζα πώς θα έχουμε εισπράξεις με το Μουσείο.

Χρήστος, ζωντά. — Κι' εγώ γι' αυτό έδωσα.

Θανάσης. — Κι' εγώ.

Αννούλα. — Εγώ να σας πώ. Εγώ έδωσα λεπτά για να έχουμε ένα Μουσείο. Όρατο πράμα είναι το Μουσείο. Βλέπεις όλα τα ζώα, πώς τρέχουν, πώς τρώνε, πώς ζούνε, πώς μεγαλιόνουν, όλα, όλα...

Θανάσης, διακόπτει. — Μα ο Δαλάκης δεν είχε στο νού του αυτό.

Πίπης, διακόπτει, με θράσος. — Ο Δαλάκης είχε το νού του στις καραμέλλες που έτρωγε από τα λεπτά του Μουσείου.

Δαλάκης, με αγανάκτηση. — Εγώ; Πίπης. — Στις καραμέλλες και στους σπόρους.

Δαλάκης, με αγανάκτηση. — Εγώ; Χρήστος. — Και μες οι φουκαράδες περιμέναμε εισπράξεις.

Πίπης. — Κι' αυτός ξεκοκάλιζε καραμέλλες. (Το τέλος από το προηγούμενο) ΠΡΟΧΙΜ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΞΑΝΘΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ από ΜΑΡΙΑ - ΡΙΑ SORRENTINA

— Συνέχεια από το προηγούμενο — Δοιπόν αν τους έδλεπες ξανά δεν θα τους εγνωρίζες; τη ρώτησε ο Ρικάρντο.

— Όχι, δεν φαντάζομαι.

— Ούτε τη γριά με τις κουκλές; — Α, τη γριά βέβαια. Και μάλιστα αν μου μιλούσε.

— Δεν θυμάσαι να την έχης ξανα-συναντήσει καμιά φορά στο πάρκο;

— Όχι, ποτέ. Και όμως γνωρίζω όλους τους μικροεμπόρους που έρχονται εδώ. Αδτην έμω, τόσο γριά, και τόσο καμπουριασμένη, με το μαύρο σάλι που της σκέπαζε το κεφάλι και το πρόσωπο, όχι, δεν την είχα ξαναίδει.

— Πούδς ξέρει κούκλας αν πουλούσε σε' αλήθεια παιχνίδια. Μπορεί να μασκαρευτήκε έτσι για να βρη τρόπο να σε πλησιάσει.

— Και για να μη την γνωρίσουν οι άνθρωποι που έλεγε πώς την παραφύλανε. Και όμως δεν το κατάφερε.

— Και ποιός στο λέει πώς ήταν σε' αλήθεια γυναίκα; Μπορεί να ήταν και άντρας ντυμένος γυναικεία.

— Η Άνναμπέλλα κοντοστάθηκε.

— Και γιατί; ρώτησε με άπορία τόν Ρικάρντο.

— Ξέρω γώ; Αδτη η ιδέα μου πέρασε καθώς σκεπτόμουν σε παιό κίνδυνο να έβαζε άραγε τόν έαυτό της προσφέροντάς σου την κούκλα. Και είπα μέσα μου πώς ίσως να ήταν άντρας.

— Η μικρούλα έμεινε για μιά στιγμή συλλογισμένη. Ύστερα κούνησε το κεφάλι της και είπε:

— Όχι, ήταν γυναίκα. Η φωνή της ήταν βραχνή κι' έμοιαζε με' άντρίκια, με η ίδια ήταν κοντή και μικροκαμωμένη. Είναι αλήθεια πώς το πρόσωπό της ήταν μισοκρυμμένο κάτω από το σάλι κι' αυτό δεν τ'έκανε βέβαια για να φυλαχτή από το κρύο τώρα μέση στο κατακαλόκαιρο.

— Σόπασε και στο τέλος είπε πάλι.

— Άλλωστε, είτε άντρας ήταν, είτε γυναίκα, τί έχει να' κάνει; Μόνο ένα πράγμα έχει σημασία. Να ξαναβρω την κούκλα.

— Αλήθεια, συμφώνησε ο Ρικάρ-

ντο, πρέπει να ξανάβρουμε την κούκλα, μα πώς; Άχ, γέρο Λύκο μου. Αν ήσουν αστυνομικό σκυλλι θα μπορούσες να με βοηθήσης.

— Ακούγοντας τ' όνομά του ο σκύλος τρίφτηκε στα πόδια του μικρού του κυρίου.

— Ο καυμένος ο Λύκος, έκαμε η Άνναμπέλλα χαιδεύοντάς τον. Μα για να βρη αυτούς τους δύο θα έπρεπε να τους είχε ιδεί.

— Ω, αν τους είχε ιδεί τότε θα

Ο Ρικάρντο έφυγε τρέχοντας προς το βάθος του πάρκου (Σελ. 2, στ. β')

εγώ δεν φοβάμαι. Δηλαδή φοβάμαι τί θα πη ή θεά Όνωρίνα ήταν δη πώς της φέρνω λιγώτερα χρήματα απ' όσα πήρα. Έδωσα τρία φράγκα στη γριά και μερικά θα μου πεσαν στο πάρκο.

— Μπά, έκανε ο Ρικάρντο, σηκώνοντας τους ώμους, βρές της μιά όποιαδήπατε δικαιολογία και θα τακτοποιηθούν τα πράγματα.

— Δεν είναι τόσο εύκολο, όσο το νομίζεις, άναστέναζε η Άνναμπέλλα, κι' όσο για την κούκλα δεν θέλω να της κάνω διόλου λόγο.

— Και γιατί;

— Γιατί είναι άξια να με δείρη αν φαντασθή πώς κάτω από την περρούκα της κούκλας μπορεί να ήταν κρυμμένα χρήματα.

— Σε δέρνει συχνά; ρώτησε ο Ρικάρντο ζαρώνοντας τα φρύδια του.

— Όχι, ποτέ-ποτέ. Άλλά δε βαρύνεσαι, είμαι συνηθισμένη, πρόθεσε άναστενάζοντας με' έγκαρτέρηση.

— Είχαν πιά φθάσει μπροστά σε μιά χαμηλή πόρτα που από πίσω της διακρινονταν μιά στενή αλλη και μιά σιδερένια σκάλα που άνέβαινε στριφογυριστά στο άπάνω πάτωμα.

— Θέλεις νάρθω μαζί σου επάνω; πρότεινε ο Ρικάρντο.

— Όχι, ευχαριστώ. Άν ή θεά μου έδλεπε πώς χασομέρησα επειδή ήμουνα μαζί σου, ο Θεός ξέρει τί θα έλεγε και σε μένα και σε σένα.

— Όχι, ευχαριστώ. Άν ή θεά μου έδλεπε πώς χασομέρησα επειδή ήμουνα μαζί σου, ο Θεός ξέρει τί θα έλεγε και σε μένα και σε σένα.

— Όχι, ευχαριστώ. Άν ή θεά μου έδλεπε πώς χασομέρησα επειδή ήμουνα μαζί σου, ο Θεός ξέρει τί θα έλεγε και σε μένα και σε σένα.

— Όχι, ευχαριστώ. Άν ή θεά μου έδλεπε πώς χασομέρησα επειδή ήμουνα μαζί σου, ο Θεός ξέρει τί θα έλεγε και σε μένα και σε σένα.

— Όχι, ευχαριστώ. Άν ή θεά μου έδλεπε πώς χασομέρησα επειδή ήμουνα μαζί σου, ο Θεός ξέρει τί θα έλεγε και σε μένα και σε σένα.

— Όχι, ευχαριστώ. Άν ή θεά μου έδλεπε πώς χασομέρησα επειδή ήμουνα μαζί σου, ο Θεός ξέρει τί θα έλεγε και σε μένα και σε σένα.

— Όχι, ευχαριστώ. Άν ή θεά μου έδλεπε πώς χασομέρησα επειδή ήμουνα μαζί σου, ο Θεός ξέρει τί θα έλεγε και σε μένα και σε σένα.

— Όχι, ευχαριστώ. Άν ή θεά μου έδλεπε πώς χασομέρησα επειδή ήμουνα μαζί σου, ο Θεός ξέρει τί θα έλεγε και σε μένα και σε σένα.

— Όχι, ευχαριστώ. Άν ή θεά μου έδλεπε πώς χασομέρησα επειδή ήμουνα μαζί σου, ο Θεός ξέρει τί θα έλεγε και σε μένα και σε σένα.

— Όχι, ευχαριστώ. Άν ή θεά μου έδλεπε πώς χασομέρησα επειδή ήμουνα μαζί σου, ο Θεός ξέρει τί θα έλεγε και σε μένα και σε σένα.

— Όχι, ευχαριστώ. Άν ή θεά μου έδλεπε πώς χασομέρησα επειδή ήμουνα μαζί σου, ο Θεός ξέρει τί θα έλεγε και σε μένα και σε σένα.

— Όχι, ευχαριστώ. Άν ή θεά μου έδλεπε πώς χασομέρησα επειδή ήμουνα μαζί σου, ο Θεός ξέρει τί θα έλεγε και σε μένα και σε σένα.

— Όχι, ευχαριστώ. Άν ή θεά μου έδλεπε πώς χασομέρησα επειδή ήμουνα μαζί σου, ο Θεός ξέρει τί θα έλεγε και σε μένα και σε σένα.

— Όχι, ευχαριστώ. Άν ή θεά μου έδλεπε πώς χασομέρησα επειδή ήμουνα μαζί σου, ο Θεός ξέρει τί θα έλεγε και σε μένα και σε σένα.

— Όχι, ευχαριστώ. Άν ή θεά μου έδλεπε πώς χασομέρησα επειδή ήμουνα μαζί σου, ο Θεός ξέρει τί θα έλεγε και σε μένα και σε σένα.

— Όχι, ευχαριστώ. Άν ή θεά μου έδλεπε πώς χασομέρησα επειδή ήμουνα μαζί σου, ο Θεός ξέρει τί θα έλεγε και σε μένα και σε σένα.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ»

1. ΣΑΡΡΗΛΩΝ, Αθήνα. Α' Βραβείο Διαγωνισμού Κριτικογραφίας. — 2. ΜΑΡΙΑ ΚΑΡΙΑ, Πειραιάς. Ίσοτιμος Α' Βραβείου. 27ου Δεφ. Διαγ. Λάσσην. — 3. ΓΚΑΛΙΚ, Χαλάνδρι. — Αθήνα. Ίσοτιμος Α' Βραβείου 26ου, 27ου, 271ου και 272ου Διαγ. Λάσσην. — 4. ΚΟΥΑΑ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ, Αστυλέρπειση, Αθήνα. Α' Βραβείο 280ου Διαγ. Λάσσην. — 5. ΜΙΧ. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ, Λευκοπρωγώνης, Θεσσαλονίκη. Α' Βραβείο Διαγαν. Καλλιγραφίας και 277ου Διαγαν. Λάσσην.

KIMON AΛKIAHΣ
60 ΧΡΟΝΙΑ
Στη «Διάπλαση τών Παιδών»
Έξήννα χρόνια! Τρεις γενιές
Ανάθεμα, μεγάλωσε. Γι' αυτήν καμάρει!
Τά κοριτσόπουλα γενήκαν νεύς.
Και τό παιδάκι, αλληλόφι!
Πάππους, γιατίς; Παιδιά, γονείς,
Έχόρτασε με του Θεού τό θεο μάννα!
Άκούραστη, γερή, όπως κανείς!
Τί στοργική και σπάνια μάννα!
Κι' ένοιωσε άνέκφραστη χαρά,
Πούδε παιδιά της με τιμές γεμάτα!
Τά χρόνια δεν την βόρυναν, παρά
τήν ξαναγιώνουν όλα νεύατα!
Κι' από τό θρίαμβο αυτό
Πλούτη δεν ζήτησε και μεγαλεία!
Κέρδος μεγάλο, τρανταχτό,
Άγάπη τών παιδιών της κι' ή λατρεία!
ΦΑΚ

